

Benjamin Alard, clavecí

La seva passió principal sempre ha estat la música de J. S. Bach i va ser per la interpretació d'aquest gran compositor que fou guardonat amb el primer premi del Concurs Internacional de Clave (2004) a Bruges.

Va començar a estudiar música de ben jove a la seva ciutat natal, Dieppe (França). Se sentí atret per l'orgue i entrà al Conservatori de Rouen, on va estudiar amb Louis Thiry i François Ménissier.

Elizabeth Joyé va ser qui l'introduí al clave, i amb ella estudià a París abans de continuar l'any 2003 a l'Schola Cantorum de Basilea amb Jörg-Andreas Bötticher, Jean-Claude Zehnder i Andrea Marcon.

Des del 2007 ha estat l'organista de l'orgue Bernard Aubertin de l'església de Saint-Louis-en-l'Île, a París, on cada temporada organitza un cicle temàtic de concerts entorn de Bach (per a orgue, clave, conjunts de cambra i clavicordi).

Actualment Benjamin Alard divideix el seu temps entre recitals de clave i la música de cambra tant amb clave com amb orgue. Sovint es presenta amb repertori per a dos claves, en duo amb el violinista François Fernandez i en diverses formacions amb els germans Barthold, Sigiswald i Wieland Kuijken. És convidat habitualment a actuar com a solista en cicles de música per Europa, així com al Japó i a l'Amèrica del Nord.

El 2005 va esdevenir membre de La Petite Bande, formació fundada el 1973 per Gustav Leonhardt i Sigiswald Kuijken, i actualment és Alard qui dirigeix el grup des del clave.

Treballa habitualment amb l'actor i director Benjamin Lazar. El 2011 van crear la producció *Visions* per a orgue i narrador, un treball basat en la confrontació dels textos del poeta espanyol del segle XVI Francisco de Quevedo amb la música francesa i ibèrica des del segle XVII. Producció que va presentar en diversos teatres francesos, entre els quals l'Acadèmia Bach d'Arques-la-Bataille, i a Lovaina el 2015 amb la Petite Bande.

Ha enregistrat per al segell Hortus i també té diversos àlbums amb obres de J. S. Bach per al segell Alfa. Els seus enregistraments han rebut constantment lloances de la premsa i han estat guardonats amb múltiples premis.

DIMECRES, 19 D'ABRIL DE 2017 – 20.30 h
Palau Bach *Petit Palau*

Benjamin Alard, clavecí

DL B8773-2017

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Programa

Johann Sebastian Bach (1685-1750):
L'art de la fuga, BWV 1080

I 36'

Contrapunctus 1
Contrapunctus 2
Canon in Hypodiapason
Contrapunctus 3
Contrapunctus 4
Contrapunctus 5
Canon alla Duodecima
Contrapunctus 8
Contrapunctus 7 per Augmentationem et Diminutionem
Canon alla Decima Contrapunto alla Terza

II 32'

Contrapunctus 10 alla Decima
Contrapunctus 6 in Stylo Francese
Contrapunctus 9
Canon per Augmentationem in Contrario Motu
Contrapunctus 11
Contrapunctus 14 (inacabat)

Enigmes bachians

Bach va morir durant el procés d'edició de *L'art de la fuga*, el seu gran testament entorn del contrapunt, que va veure la llum el 1751 en una publicació en què el seu fill Carl Philipp Emanuel afegí un comentari que ha generat més d'una llegenda respecte de la composició de l'obra. "Mentre treballava en aquesta fuga, quan el nom BACH és introduït com a contrasubjecte, l'autor va morir", va escriure Emanuel. Ja n'hi havia prou per fer disparar la imaginació dels literats del segle XIX, que van veure en Bach l'heroi romàntic enfrontat a la darrera de les seves criatures, en lluita agònica contra la mort.

La realitat, però, és una mica diferent. El manuscrit conservat, que ha estat datat entre els anys 1742 i 1746, presenta efectivament una fuga amb tres subjectes (el tercer sobre el nom B-A-C-H, és a dir, les notes Si bemoll-La-Do-Si natural en notació germànica), que conté set compassos més del que es després va editar, punt en el qual suposadament hauria d'entrar un quart subjecte amb el tema comú de tota l'obra o un treball de mescla dels tres temes exposats, però el material acaba aquí. S'han proposat moltes respostes per explicar la mutilació, però tot fa creure que un full es va perdre durant el procés editorial.

El títol no és original de Bach i l'ordenació dels números de l'obra ha estat també matèria de disputa musicològica des d'antic, tant com la finalitat, fins al punt que durant un temps n'hi havia molts que la creien una composició teòrica, no pensada per interpretar-la. El fet que ni al manuscrit ni a l'edició figuri cap mena d'instrumentació abonava aquesta última consideració. Avui dia, però, la majoria dels especialistes pensen que l'obra va ser composta per a teclat.

Amb *L'art de la fuga*, Bach aprofundeix en el treball sobre el contrapunt i la variació, que havia desenvolupat en les *Variacions Goldberg* o en l'*Ofrena musical*, però aquesta obra té un caràcter més tancat: totes les fugues estan en la mateixa tonalitat (Re menor), parteixen de la mateixa idea (un tema extremament simple, però alhora molt funcional) i gairebé sempre amb ritmes binaris. L'edició del 1751 presentava primer quatre fugues simples (Contrapunctus I-IV), seguides de tres fugues amb respostes invertides (Contrapunctus V-VII) i de quatre fugues dobles o triples (Contrapunctus VIII i XI són triples, IX i X són dobles). Després venien quatre cànons i dues fugues més com a mirall abans de la fuga final (suposadament quàdruple) incompleta, malgrat que hi ha qui considera que aquest no era l'ordre previst per l'autor i alguns intèrprets l'alteren.

DILLUNS, 29 DE MAIG DE 2017 – 20.30 h
Palau Bach — Sala de Concerts

Cantus Cölln

Konrad Junghänel, director

J. S. Bach: *Motets BWV 225-231*
(integral)

Preu: 30 euros

Pablo J. Vayón, crític musical